

Kære du

Jeg skriver til dig, fordi jeg ikke føler, at vi har forbindelse til hinanden på nuværende tidspunkt. Jeg vil gerne holde dig opdateret om mit – vores – liv. Dels fordi jeg savner dig og gerne vil have, at du følger med, dels fordi jeg er sur og vred og frustreret. (Denne del fylder mest). Over, at du lader mig lide på den her måde. Derfor håber jeg, at mine breve giver dig dårlig samvittighed og fremskynder helingsprocessen og vores genforening.

Status lige nu er, at jeg smadrede dig ind i en jerndør d. 15. december 2011 ved ca. 03-tiden, hvorefter du valgte at gå i sort. Hvis jeg må være så fri, vil jeg sige, at du skabte dig. Hovedpine, kvalme, svimmelhed. Passivt-aggressivt, som om jeg havde smadret dig med vilje, hvilket vi begge to godt ved ikke var tilfældet. Men vi har ikke længere noget fælles kommunikationsforum eller nogen fælles målsætninger. Jeg vil ud. Du vil lænke mig. Jeg vil have det godt. Du vil pine mig. Og du vinder hver gang.

Jeg er ked af, at jeg drak mig så fuld, at jeg behandlede dig lemfældigt. Det er jeg virkelig. Det ved du også godt. Men det er fire måneder siden nu. Hvor lang tid skal der gå, før du tilgiver mig? Jeg ligger her jo stadig. I limbo. Halvt død, halvt levende, hjemme hos min mor. Jeg er 22 år, og jeg er flyttet tilbage til min mor. Hvordan tror du, at det føles? Du gider jo ikke engang spørge.

Jeg kan ikke lave andet end at ligge i sengen og høre lyd-bøger. Jeg kan ikke engang læse rigtige bøger eller se film eller høre musik. Så er du der igen; du er en høg med skarpe øjne, der holder pinagtigt regnskab med alt, hvad jeg foretager mig, og straffer mig.

Du gør mig træt efter en halv times tid, giver mig hoved-pine og kvalme. Den eneste, jeg ser, er mor. Og efter fire måneder er det et projekt i sig selv.

Jurastudiet er sat på ufrivillig pause. Alle de bittesmå ting, man tager for givet i en normal hverdag, som bananfluer, at tage bad eller at tømme opvaskemaskinen, er nu pludselig hele mit liv. Nogen har zoomet ind på tilfældige detaljer og forstørret dem så kraftigt, at deres klokkeklare pixels fylder hele min synsvinkel. Alt er forvrænget, ude af proportioner. Forstår du det? Du burde forstå det, være min allierede. Men vi spiller på to forskellige hold nu. Jeg er frygteligt, frygteligt ensom. Jeg er jo kun en skal uden dig.

Så her kommer de. Brevene, jeg vil skrive, i håb om at vi finder hinanden igen.

Mange hilsner

Rakel

Samlet notatoversigt

*****_**** Fern, Raket Ofelia. Tomsgårdsvej 98, 02,
2400 København NV

Forløb

Fra: 15.12.2011 Til: 15.12.2011

Ansvarende enhed: 1309487

SKADESTUE BISPEBJERG HOSPITAL, Klass.: SKS

A) Diagnose: Overfladisk læsion af hoved uden
specifikation

Udtrykket: 16.12.2011, Kilde (system): CSC

Sundhedsdatabank

Konst.tid:15.12.2011

Overskrift: Epikrise

Prod. af afd.: ooo

I lettere beruset tilstand slået ve. temporalregion ind
i jerndør. Umiddelbart efter hovedpine og kvalme, og
pt. følte sig rundt på gulvet. (Med patientens egne ord:
"Fuck-agtigt").

Har været bevidstløs, men kortvarigt. Ikke kastet op.
Nu efter ankomst til sk.st., og pt. har fået Panodil, er
kvalmen fortaget en smule.

OBJEKTIVT KL. 05.30

Gennempalp. af kraniet uden konturspring. Lille
hæmaton sv.t.ve. temporalregion.

Fremstår vågen, men ikke videre orienteret (ved ikke

om skyldes slag eller alkohol eller personlighed) GCS 15.
BT 102/67. Puls 58. SAT 99 % uden ilt.

VURDERING OG PLAN

Virker ikke commotioneret. VKO.

Der er givet commotiovarsel og folder med.

Sover hos veninde i nat (fik navnet "Honey-Diamond",
må have hørt forkert, var sent), som vil tilse hende i
løbet af formiddagen.

Smertestillende ved behov.

Patienten er informeret om og har delvist accepteret
ovenstående behandling (ønskede scanning af hjerne,
hvilket blev hende afvist). (OBS: Hvis denne patient
udtrykker ønske om scanning igen, HOLD ØJE MED
HENDE, patienten prøvede i første omgang at tvinge sig
vej til scanningslokalet ved at pege i modsat retning,
råbe "Gud, bruger prinsgemalen offentlige hospitaler?"
for derefter forsøgsvist at sparke dør til scanningslokale
ind. Har muligvis lille læsion på storetå som følge heraf.
Orkede oprigtigt talt ikke at tjekke).

JLAU0051 / ph

Kære hjerne

Ny cabriolet på Gyldendalsvej. Vejen tilsyneladende udelukkende beboet af en meget specifik type med en meget specifik bilsmag.

Jeg har fået et brev fra min søde veninde, Honey Diamond, indeholdende det nyeste *Kig Ind*. Må læse det i etaper, da du ikke helt kan følge med. Føler mig helt stolt, hver gang jeg har bestaget endnu en kolonne, men er på nuværende tidspunkt ikke bleg for at indrømme, at et Jørgen Leth-kommentatorspor ikke ville være helt af vejen (“Og hun klarer – hun klarer side 5 om en tilfældig popstjernes nye frisure! Fantastisk manøvre!”).

Er nu meget informeret. På den ikke-intellektuelle måde. Ved fx, at blonde kendisser kommer meget i East Village, og at andre kendisser lige er fyldt 18 år.

...

Prøver ihærdigt at høre Haruki Murakamis *Kafka på stranden* på netlydbog.dk, min nye bedste ven (pladsen var jo ledig). Men oplæseren er så kæk, at det hele virker utroværdigt. Meget irriterende. Jeg vil faktisk gerne høre den. Men det er lidt svært at koncentrere sig om teksten, når manden, der indtaler den, lyder, som om han har taget 14 baner coke og sidder helt speedet til en gymnasiefest og råbende læser højt fra en tilfældig bog.

Og så hedder han gudhjælpemig Kim Westi. Som om han er et eller andet amerikansk 80'er-ikon.

...

Jeg kan ikke mere i dag. Jeg går i seng. Lokal tid 19.02.

Jeg savner Noël. Hun var min bedste ven, og jeg er verdens dårligste menneske. Gid jeg havde håndteret alting anderledes. Nu er det for sent, og jeg ligger her med erkendelsen af, at jeg er en idiot. Jeg har kun min hjerne at gemme mig i, og her er fandeme ikke meget plads.

Kh Rakel

Kære hjerne

Svar fra Studievejledningen. Jeg har fået lov til at få dispensation fra jurastudiet.

Jeg kan starte igen, når jeg er rask.

Meget betryggende.

Mvh

Rakel

Kære hjerne

Flora ringede tidligere i dag. Jeg turde ikke tage telefonen.

1) Hvad nu, hvis jeg ikke kunne klare samtalen? Hvis jeg fik det dårligt og overanstrengte mig, og det resulterede i, at jeg skulle ligge her i længere tid? At udløbsfristen på min hjernerystelse rykkede i den forkerte retning?

2) Hvad nu, hvis hjernen blev påvirket af de stråler, en mobiltelefon udsender? Og det så forværrede min situation? Så ville jeg måske ende som ham, jeg sad i venteværelse med, sidst jeg var hos neurologen. Det lignede, at han hverken kunne holde styr på en indre eller en ydre monolog.

Som sagt: Jeg turde ikke tage telefonen.

Fik derefter en sms. Skelede til den med sammenknebne øjne (for måske er det ikke lige så farligt for hjernen, hvis man ikke læser med helt åbne øjne).

Du har 1 ny talebesked. Ring til telefonsvareren for at aflytte din besked.

Jeg ringede telefonsvareren op, satte den på højtaler og placerede den så langt væk fra hjernen som muligt. Hvilket ikke blev særligt langt, da jeg kun har sengen som radius.

“Hallo? Hallo,” lød Floras stemme. “Jeg ved, du er der.” Sandt. “Så nu siger jeg det, jeg havde tænkt mig at sige. Du skal snart tage din telefon. Du kan ikke blive liggende dér som en mumie. Jeg ved, at du ikke taler med Noël mere. Jeg ved, at du har slået hovedet. Jeg vil gerne hjælpe dig. Ring til mig.”

Flora er min barndomsveninde. Hun ringer tit, og jeg plejede at tage den.

Jeg ringer ikke tilbage.

Jeg mødte Edvard og Noël i gymnasiet.

Umiddelbart havde jeg ikke tænkt mig at få nye venner (jeg havde Flora, og desuden var det så udmattende at tage stilling til andre mennesker med alle deres forestillinger om én, som man ikke kunne styre), men da jeg talte med Edvard og Noël den første forfærdelige skoledag (gad ikke tegnes i ansigtet, som åbenbart er kutyme sådanne steder), følte jeg instinktivt radiobølger (korte og tætpackede, ikke de lange og vage) opstå imellem os, og jeg tror, vi alle tre følte det, for vi begyndte spontant at grine hysterisk, og vi gemte os bag et bøgetræ i Fælledparken for at slippe for de atletiske lege (og ansigtsdekoreringen), der skulle "ryste os sammen".

Men vi var allerede rystet sammen, os tre. På grund af radiobølgerne. Noël fiskede en rødtribet slikpose frem fra sin taske, Edvard havde skunk, og jeg havde virkelig gode vittigheder, syntes jeg selv. Det syntes de også. Vi delte det hele.

Jeg var lige kommet hjem fra mit efterskoleophold i Tappernøje på Sydsjælland og ville gerne tilbage til byen. Edvard havde gået på kunsthøjskole og havde tegnet mænd i badekåber, og nu ville han gerne sidde og tegne i timerne på en almindelig skole. Noël kom fra en fransk sygeplejerskefamilie, der var flyttet til Danmark, da hun var to år gammel, fordi hendes forældre troede, at vores sundhedssystem fungerede bedre. Hun havde dyrket kunstskejt (vundet sølv til DM, siger

det bare) og ville gerne prøve noget nyt, der ikke involverede kolde haller. Heldigvis valgte vi alle at starte på det samme gymnasie.

Noël kunne leve af slik (det gjorde hun også) og stadig veje 55 kilo fordelt på 170 cm. (Jeg var lige så tynd, men jeg levede også af mors underlige hippie-mad). Noël havde langt, lyst hår; det var bølgende havre set oppefra i blæsevej. Jeg syntes, at hun var den smukkeste i verden. Edvard var høj og ranglet med ravnsort hår, og når man kom tæt på, duftede han af sæbe og hash og blyanter. Han tegnede altid, og hans hud var underligt smuk (sammenlignet med andre 17-årige drenges. Ikke for at være tarvelig). Desuden lavede hans øjenbryn noget meget charmerende, når han grinede overbærende i et af de få (!) tilfælde, hvor min vittighed ikke helt slog igennem. Jeg var vild med mine to nye venner.

Da den første rigtige undervisning gik i gang, satte vi os på bagerste række og undrede os i fællesskab over den måde, vores nye klasselærer præsenterede sig på ("Velkommen til 1.B. Jeg hedder Mikkel, og jeg er ikke en almindelig lærer, jeg er en cool lærer. Jeg sidder altid på bordet med bare fusser, når jeg underviser" osv.). Noël spiste slik, og Edvard rullede en joint. I frikvarteret gik vi ned i kantinen og slog alle i bordfodbold. Fordi vi var tre mod to.

Den store studietur til Barcelona i 2. g cementerede for alvor vores indbyrdes afhængighed. Klassen gik i byen,

og vi blev så fulde, at det virkede utænkeligt at sove hver for sig, så vi valgte et af drengenes værelser på hotellet og faldt i en dyb søvn i den samme seng, arm i arm alle tre. Måske kyssede vi også, jeg husker det ikke helt klart. De drenge, der egentlig boede på værelset og var lige så fulde, undskyldte igen og igen for, at de havde befundet sig det forkerte sted; det var vores nu. Mikkell, der ikke var en almindelig lærer, men en cool lærer, havde kastet op i hotellobbyen.

Den næste dag under turens arkitektoniske byvandring fandt Edvard og Noël og jeg et gammelt skateboard i en skraldespand uden for Basilica de Santa Maria del Mar eller La Sagrada Familia, vi var ikke helt sikre, for på det tidspunkt var ingenting i verden vigtigere end dette ikke *for* ødelagte, men lige tilpas ødelagte skateboard, ikke engang Gaudi (som Edvard så meget op til). Vi gjorde et bravt forsøg på at få Mikkell til at miste sin coolness ved at erklære resten af byvandringen for en skatevandring, for var Barcelona ikke hovedstaden for skatere? Vi skatede ganske forfærdeligt, og Noël prøvede at spise slik imens, og vi holdt konstant resten af klassen tilbage, fordi vi lige skulle "filme det her flip" med vores telefoner og lægge det på YouTube. Mikkell mistede til sidst sit cool, men vi tre havde haft verdens bedste dag.

Resten af ugen fortsatte med at være os tre mod resten, og vi spiste is og tog billeder og skatede (dårligt) og delte tapas og hoppede i springvand og drak cervezas og gik

i tyrkisk bad, og vi sagde til Mikkell, at den logbog, vi skulle skrive i om turen, var blevet spist af en flamingodanser. Mikkell havde på det tidspunkt ikke noget cool tilbage. Vi sad ved siden af hinanden i flyet hjem, og jeg tænkte, at det måtte være derfor, at der altid er tre flysæder ved siden af hinanden.

Kære hjerne

Vi kan i skrivende stund bevæge os inden for følgende rammer: to gåture om dagen. 10 minutter pr. tur. I atletisk fart. Bliver tit overhalet af mennesker iført rollator. Mor siger, at jeg ligner en søvngænger.

Så et egeren på min første tur i dag. Vi kiggede længe på hinanden. Jeg nede på vejen – egeren oppe i træet. Jeg blev underlig rørt. Og kom så til at tale til det. Det kunne mærke på mig, at jeg ikke har haft noget socialt liv siden december, og skred med det samme. Ingen orker at tale med den socialt akavede. Det kræver så meget energi. Egerngi. Energi. Egerngi. Puh, mit hoved. Hvorfor er jeg sådan her?

...

Har ligget og stirret på bananflue i loftet i en halv time nu. Vil meget gerne give den dødsstødet, men magter ikke at rejse mig. Føler mig lidt som tibetansk munk på afsides bjerg, en munk, der netop har opdaget et tegn på nirvana i form af dansk bananflue og derfor ikke kan slippe den med øjnene.

Håber, mor snart kommer hjem. Jeg vil ikke være alene med dig.

Kh Rakel